

Những Bí Mật

Adrian Nam-Son

“Mất điện rồi.”

Tôi mới về nhà, và nhà cửa hoàn thành tối mù. Tôi không nhìn thấy được một cái gì, ngay cả Phụng. Có lẽ, em ấy vẫn mặc quán ào việc làm, mặc một áo dài trắng, luôn luôn đẹp.

“Anh có muốn ăn phở không? Phụng không nấu cơm được thiếu điện.”

Tôi chỉ nghe được giọng leo lét của Phụng, và không khí trong phòng này còn có thơm của xa-phông, của Phụng.

“Em muốn ăn gì cũng được.”

Tôi nghe được quán ào của Phụng thì thảo khi chuyển đi ở nơi khác.

“Tại sao em hiểu động?”

Rất lạ. Nhưng chúng tôi không nói được một số tuần trời. Tôi hầu quên nhạc của giọng Phụng. Sau khi bắt đầu làm việc vào một công ty ngoài nước, Phụng có ít thời gian rảnh, luôn luôn làm việc khuya, làm chăm chỉ. Càng ngày càng, em ấy lên và đi làm sớm hơn. Càng ngày càng, tôi phải thức lâu để nói với vợ tôi. Tôi nghĩ là chúng ta quên cách nào đàm thoại.

“Có đèn cây không?”

“Có.”

“Tại sao em không muốn cháy đèn cây?”

“Trước thế, Phụng muốn bảo anh một điều quan trọng.”

Tôi rờ rẫm nhưng không tìm được Phụng. Có tiếng của hai giày trên sàn lát gạch men. Em ấy rất sát đến bên cạnh tôi. Chúng tôi cách nhau ba bốn bước thôi.

“Các lời bí mật dễ hơn giải tích khi trong bóng đêm nhẹ.”

Tôi còn ngửi những vết của hương thơm.

“Điều này là gì?”

“Công ty của Phượng muốn em đi ra Hà Nội, đi chuyển sang miền nam, thành phố Sài Gòn. Và em muốn đi.”

Một sự nói nhỏ.

“Em không hết rồi. Em muốn đi. Chúng ta phải có lý do.”

Tất cả tiếng trở thành một sự nói nhỏ, một tiếng đập của trái tim. Tôi không tin được lời của Phượng hoặc giọng tôi. Tôi không hỏi được “tại sao.”

“Em không phê bình được anh. Em biết là anh đã cố gắng.”

Phượng đung nhẹ tay tôi. Nó là thế giới tôi.

“Vẫn có thương với anh. Em không bao giờ quên. Nhưng Phượng đã lớn lên, thay đổi. Còn anh. Anh sẽ là anh.”

Tôi tập trung tư tưởng đến một ít điều nhỏ: tay, thom, hơi thở của Phượng.

“Khi nào Phượng không vui?”

Phượng rời miệng khi có tiếng ken két và thụp. Nhà cửa dậy; có điện rồi. Mọi ánh đèn của nhà quá sáng chói. Trong đèn sáng rực, thực tế xấu. Một số lời bí mật thuộc trong bong tối đêm.

Tôi nhìn thấy được tất cả gì: hai cái va-li, một nhẫn vàng trên bàn ăn, và Phượng. Em ấy không mặc áo dài trắng, nhưng mặc áo khoác ngoài.

Và trong ánh sáng, tôi không có lời nữa cho Phượng.